

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A.K.
przeciwko Zjednoczonej Spółdzielni Budowlano Mieszkaniowej "P." w K.
o ustalenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka A.K. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 2 grudnia 2016 r., oddalającego apelację i od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 kwietnia 2016 r., którym (1) ustalono, że uchwała Rady Nadzorczej pozwanej [...] Spółdzielni Budowlano - Mieszkaniowej [...] w K. jest w części nieważna, (2) oddalono powództwo w pozostałej części.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli oparte są na tożsamy argumentach (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie sądu jak rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zasadzie powinno odpowiadać wymaganom stawianym zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12, z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wątpliwości muszą pozostawać w związku z rozstrzygnięciem sprawy), przedstawionym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13,

nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości, możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy w związku z przedstawionym problemem nie zajął jeszcze stanowiska, chyba że zaszły okoliczności je uzasadniające jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5).

Skarga wskazuje, że istotne zagadnienie prawne polega na ustaleniu kwestii, czy zgodnie z obowiązującym prawem tj. art. 6 ust. 1a w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. 2013 poz. 856) i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. 2013 poz. 637) oraz art. 140 k.c., spółdzielnia mieszkaniowa ma prawo zakazać swoim członkom dokarmiania zwierząt na terenie do niej należącym". Nie towarzyszy jurystyczne uzasadnienie, w którym skarżąca przedstawiłaby różne sposoby interpretacji wskazanych przepisów wynikające z judykatury lub piśmiennictwa. Skarżąca w istocie ogranicza się do przedstawienia krytyki rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, opierając swoje rozważania odnośnie interpretacji pojęcia „znęcania się nad zwierzętami" na gruncie art. 6 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt oraz odnośnie interpretacji wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody obowiązku dbałości o przyrodę na hipotetycznym założeniu, że przedmiotowy zakaz dokarmiania dotyczy zwierząt, które nie są w stanie sobie zapewnić pożywienia samodzielnie lub poza terenem należącym do pozwanej spółdzielni. W zakresie, w jakim przedstawiono uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania, zostało ono zatem oparte na kwestionowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i przedstawieniu własnej interpretacji okoliczności faktycznych sprawy, odmiennych od poczynionych przez sąd odwoławczy, co w myśl art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest niedopuszczalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto w oparciu o zasadę słuszności uwzględniając okoliczności sprawy, w tym charakter dochodzonego roszczenia oraz motyw wystąpienia przez powódkę przeciwko spółdzielni (art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

jw